

ƏLİSƏMİD KÜR

ŞEİRLƏR

“DOĞULDUĞUM GÜNÜN GÜNƏŞİ BOYDA”

Hayana üz tutsam,
Hayana üz çevirsəm
Məni xeyir-duan saxlayıb, ana!

Güvənib arxamca atdığıın suya
Yolları gözümdən keçirə bilsəm –
Qəlbimdə göyərən çiçək arzuya
Bir dəniz sevgisi içirə bilsəm
Yuxun çin olacaq!

Qalsam yarı yolda
Əlimin içindən dərd göyərəcək
Ovcuma sıxılan barmaqlarımı
Bir kimsə görməyəcək.

Hayana üz tutsam,
Hayana üz çevirsəm
Doğulduğum günün günəşi boyda
Anamın arzusu yolumun üstə!

“ÖYRƏŞMƏK, ÖYRƏŞMƏK...”

Dərdi ovutmağa dost qalmyanda
Sümüyə yatan bir havaya alışmaq,
Alışmaq hər şeyə!
Ulduzsuz gecələrə alışmaq –
Günəş boyda ümid doğur hər qaranlıqdan.
Alışmaq tənhalığa –
Sükut dil açacaq.
Alışmaq ayrılığa –
Bağrı çatlayacaq həsrətin...
Uğursuz sevgiyə,
Ən ağır günə alışmaq.
Ən ağır taleli adam da sevgi gözləyir.
Dəniz var içimizdə -
Özümüzdən xəbərsiz
Sinəmizi döyən
Dalğaların səsinə alışmaq
Kədəri qovub sinədən
Alışmaq qəfil sevincə,
Ağacların kölgəsinə,
Küləyə, yağışa...
Kədər biryolluq yığışar
İnansaq Azadlığa –
Sevmək, sevmək Azadlığı,
Alışmaq Azadlığa.

“QARANLIQDAN O YANA”

Dünyanın ən yaxın ulduzuna
Qaranlıqlar çatmayıb.
Amma ən sönük ulduzun da
İşığı dəlib keçir qaranlıqları.
Ən uzaq ulduzun da işığını
Ovcumuzda gizləyirik.
Qaranlıq içində də
Açılacaq çiçəyi,
Doğulacaq ümidi gözləyirik.

Qaranlıqda gözlərin olsa da –
Kor kimisən!

Əllərini ən tünd,
Ən ipək qaranlığa sürtə-sürtə,
Qara buludları itələyə-itələyə,
Ürəyində min cür arzunu yoza-yoza
Üzünü tutursan
Qaranlıqdan o yana
Ən yaxın, ən uzaq qəmli ulduza!

“AĞ ÜZLÜ BİR SƏHƏR”

Ağ üzlü bir səhər
Vuracaq yerə kürəyimi –
Əlim yetmir dan yerinə,
Əlim yetmir
Bir saman çöpünə də!

Dost tənəsi,
 Ana gileyi,
 Ata tənəhi
Basmaz çiyinlərimdən –
Bir tikə hövsələm aldadar məni,
Vurar kürəyimi yerə.

Məni nə gözləyir?
Ovcumda rəngi qalan çiçəklər,
Halına yanmadığım şeirin acısı,
İşıqı yoluma düşən böcəklər.
Yıxılısam, büdrəsəm
 Özümdən sonra
İzimi torpaqda itirəcəklər.

Hələ ki özüməm səsimi qovan
Qarşıdan nə gəlir, nələrim qalır?..
Bir xoruz banıyla gözünü qovan
Ağüzlü, ağüzlü səhər açılır.

“GECƏLƏR SƏN YATANDAN SONRA”

Gecələr sən yatandan sonra
Öpürəm alnından,
Keçirəm yan otağa –
Bir ağ varağa yoldaş olmağa.

Ürəyim atlanır varağın üstə
Sənə xəyanətim - yuxusuz gecə
İndi bax, indi bax,
Məni silkələyən səsə qoşulub
Unudub özümü çıxıb gedəcəm.

Gecələri yatmadığım günlər artır –
Sözlərim bir yandan.
Hansı misram oyaq deyilsə,
Yatır mənim əvəzimə.

Üstü açıq yatır narahat sözlər,
Səksənib ayılsan
Üstünü örtərsən misralarımın..

Gecələr sən yatandan sonra
Öpürəm alnından,
Keçirəm yan otağa –
Bir ağ varağa yoldaş olmağa.

“ÖMRÜN ÇİÇƏK VAXTI”

Çox şeyə tələsdim...
Sevməyə belə,
Qoşuldum hər nəğmə səsinə axdım.
İndi ürəyimi tutsam da dilə
Keçir sevgi yaşım –
Ömrümün çiçək vaxtı.

Keçir, elə keçir yel atlı sevgim,
Dönüb arxasınca baxa bilmirəm –
Vallah, sevməyi də bacarmıram heç.

Ürəyim qınamaz doğmanı yadı,
Mənim sevgi payım bura qədərmiş.
Məhəbbət haqqında yazdıqlarımın
Hamısı bəxtimə düşən kədərmiş.

Daha ayrılığın yoxdur qorxusu,
İstəyin mənsiz də tək-tənha çapar.
Bizim sevgimizin ömründən uzun
Kölgəni sürüyüb arxanca apar –
Keçir sevgi yaşım...

“TÜSTÜLÜ ŞEİR”

Qəzetdə çap edilmiş
Sevgi şeirlərimi
Göndərəcəkdim sənə.
Nə düşündüm, bilmirəm.
Cibimdə qalan son tütünü
Kəsdiyin qəzet kağızına бүkdüm.
Sonra
Gözüm yaşara-yaşara
Tütünlə alışan
Şeirlərimin tüstüsünü
Çəkdim sinəmə...

1984

“BARMAQLARIM – ƏLLƏRİMİN YARPAQLARI”

Siqaret tüstüsündən
Saralan barmaqlarım
Payıza qalan yarpaqlar kimi
Bir gün töküləcək
sənin ovcuna.

Ovuda bilməyəcəksən barmaqlarımı.
Saçlarına sığal çəkməyəcək,
Silməyəcək
Yanağına süzülən
Göz yaşını.

Nə bir kəsi hədələyib,
Nə dəmir barmaqlığa dönüb
Gözümün üstə...
Barmaqlarım yorulub
Şeir yazmaqdan
Qələm tutmaqdan.

Yadında saxla,
Siqaret tüstüsündən
Saralan barmaqlarım
Payıza qalan yarpaqlar kimi
Bir gün töküləcək sənin ovcuna.

“BİRİNİN MEYVƏSİNƏ YIĞIŞARDIQ...”

Birinin meyvəsinə yığışardıq,
O birinin kölgəsinə...

O qədər kiçikdi boyu
Kölgəsi olmazdı bar verən tutun.

Ha çırpardıq,
Silkələrdik
Boyu çıxmazdı ki,
Çıxmazdı.

Sərinlik gətirən barsız tuta da
Bircə nəfərimiz
Gedib çıxmazdı...

Günəş kölgəböyüdəniydi onun –
Kölgəsi bəsimizdi.

Beləcə yaşardı qonşuluqda
İki tut ağacı.

Birinin barını xoşlardıq,
O birinin kölgəsini...

1982